

KATHOLIKUS NÉPLAP.

47. szám.

Megjelenik e lap hetenkint egyszer, Szerdán. Előfizethetni rá Pesten, a jó és olcsó könyvkiadó-társulat ügynökénél: ezukorutca 6. szám, földszint, a szerkesztőségénél. Vidéken a cs. kir. postahivataloknál.

Pest, november 23. 1853.

Előfizetési díj Budapesten kihordással félévre 1 ft. pp. vidékre postán, borítékban félévre 1 ft. 20 kr. pp. A lap szerkesztését illető levelek egyszerűen „a Katholikus Néplap szerkesztőségéhez” címezendők. (Pesten a központi papnöveldeben.)

Dicsőség magasságban az Istennek, s a földön békeség a jó akaratu embereknek. Luk. 2, 14.

A bakter éjszakája.

Midőn a nyári nap forró sugarai tűrhetlenné teszik a levegő hévségét, néha setét felhők tornyosulnak a láthatárra, melyeknek méhéből iszonyu dörgés, szemvakító villámlások között zápor és jég szakad a föld szomjas arzájára, s meghűvösítik a rekkent léget; néha ellenben elmarad az erőszakos felhő, de csendes fuvalom emelkedik egy vagy másik égtájról, mely hűvös szárnyaival szeliden törli le a munkás arzájáról a meleg veriték hulló cseppjeit; így cselekszik Isten az emberrel, kit a gonoszság utjáról a jámborabb élet ösvényére akar vezérelni; néha megdörgeti feje fölött villámos ostorát, és súlyos csapásokkal, nehéz szenvedésekkel kényszeríti őt az ég felé ragaszkodni; néha ellenben vonzó példákkal nyitja fel szemeit; az ige hatalmas erejével világítja meg elméjét; vagy malasztja szent sugaraival lágyítja meg szive kérgét, hogy annak érintésére úgy fakadjon fel bűnös szivéből a jó igyekezet, mint hajdan pusztá Arábia sziklájából felfakadt a tiszta forrás Mózsés vesszejének érintésére; mert az Isten, ki sokszor a gyengéket választja ki arra, hogy általok megalázza az erőseket, legparányibb eszközökkel képes azt véghezvinni, mit halandó emberi erő, s ész és igyekezet nem tud végrehajtani; s így történt Csigor Mártonnal.

Keresdi helységében leggonoszabb ember volt Csigor Márton; nem mintha czélgéres gonosztevő lett volna, hanem azért, mert elhanyagolta lelkét, minthogy gyűlölte Isten házat, az imát és jámborságot; de elhanyagolta testét is, mert dologtalan és tobzódó ember lévén, nem csak semmit nem keresett, hanem kész vagyónát is eszem-

izsom végett eltékozolta, úgy annyira, hogy Márton, ki kevés évek előtt csinos házat, fölszerelt fél telket, egy szőlőt és szép öszveg készpénzt örökölt Istenben boldogult jámbor atyjától, most már mindenéből kivetkőzve zsellérségben lakott; felesége, ki egyébiránt a legszelidebb, legmunkásabb s legjámborabb asszony volt, minden szorgalom daczára, nem volt képes családját illendően ellátni; négy gyönyörű, de éhség gyötörte gyermekei, kik azelőtt vásár- és ünnepnapokon az Oltár körül legesinosabb öltönyben jelentek meg, most már nem jártak a templomba, mert szakadozott rongyaikban, hajadon fövel s mezítelen lábakkal szégyeltek ott megjelenni; érezte ezt maga Márton is, azért kerülte ön lakását készakarva, s a csapház gádorában gégemetsző borral ohajtá nyakát szegény a bensejében kiáltó lelkiismeretnek; leginkább érzé pedig ezt nője, szegény Léna asszony; azért usztak mindig könnyekben szemei; azért volt mindenkor búskomor és hallgatag; azért dorgálta keserűn de hasztalanul férjét, ha gyakran éjjenként haza vánczorgott kábult fövel. Tudta egész helység a jámbor Csigorné keserű helyzetét; segíték is némellyek, kik tehetősbec valának, a mivel segíthették; — minden mások pedig részvételt viseltettek iránta, s valahányszor napszámban dolgozni észrevévék, megesett a szivök rajta, és felsohajtának: Szegény Léna!

Történt pedig, hogy meghalt Keresdiben az éjjeli őr, ó-magyarán mondva „a bakter”; a helység jegyzője és bírása pedig épen azon okoskodának, valjon kit kellene alkalmas embert baktorra tenni, minthogy senki ezen szolgálatot felvállalni nem ajánlkozik; e pillanatban pedig megjelenék Léna, Csigor Márton nője, ki egy bizonyos tárgyban a bírónak pártfogásáért kö-

nyörge, s egyszersmind a bírónak többszörös kérdéseire elbeszélé röviden, de mégis elég keserűn szomorú állapotát. A bíró botjára támaszkodva nagy részvétellel hallgatá Léna sorsát, s több ízben fejét sajnállólólag hajtogatva, végre megszólala: „Ej ej! szegény Léna, szegény Léna! hogyan tudnék már rajtad segíteni, na!?” Léna lecsugasztá fejét és hallgatott, a bíró pedig rövidke fejtörés után így folytató szavait: „Léna tel nem jó volna-e, ha Marczit bakterrá tennénk?” A jegyző mosolygott, Léna pedig örömet s meglepetését jelenté ki bíró uram okos ötletén, s miután a jegyző is a bíró véleményét támogatta volna, elhatározzák, hogy Marczit bakterrá leszen; mire Léna halaköszönetet nyilvanítva nagy örömmel haza távozzék. — A bíró azonnal meghívatta Csigor Martont, s megkínálá a szolgálattal, mire Marton, nem azért ugyan, hogy családjá nyomorát enyhítse, hanem azért, hogy dologtalan napjainak s vétkes tunyaságának némi palástja legyen, elvállalá nagy készséggel a bakterságot, s pár óra múlva írott bérlevele kezébe adaték; ezen alkalommal a bíró dorgáló és fenyegető mondásokkal, a jegyző pedig igen üdvös szép intésekkel bocsájtak el a hü szolgálatot és javulást ígéro Csigor Martont.

Szent Mihály főangyal napja elmúlt már, s Csigor szolgálatainak ideje bekövetkezék; szombat estve vala, és pedig setét őszi estve, mikor legelőször működését elkezdé; a mint a dardát a faluházánál kezébe adák, és vele az utcára kilépett, egy különös érzés futá végig ereiben, melly neki nagyon jól esett; s azon gondolat, hogy benne van helyezve a helység bátorsága és nyugalma, büszkeségre lobbantá őt, s csapongó szárnyakon kelté föl szívében a becsület érzést. Az óra utótt, s Marton elkiáltá a kilenczet legelőször a paplak előtt. A bíró, ki lesben hallgatá Marczit kiáltását, előjöve rejtekéből, s megdicséré Marczit esinos versei s erős átható hangja végett, mire Csigor még büszkébb lón, s még elszántabb hűséggel s bátorabb lelkesüléssel indult végezni működését. Utolszor kiáltott a falu vége felé, azután pedig körülnézvé magát, csodálkozva vette észre, hogy még több ablakok világosak, tehát még sok helyeken ébren vannak. Mikor a bíró éjeli őrhivatalát Marczinak altaladá, figyelmezteté őt a többek között arra, hogy azon házakat, mellyekben időn kívül világot latna, különösen szemmel tartaná, hogy ha tan valahol baj volna, rögtön segílyt nyujthasson. E bírói jó tanács most eszébe jutott Martonnak, s részint azért, hogy kötelességét pontosan teljesíteni látszassék, részint pajkos kíváncsiságból elhatározza magá-

ban, hogy minden ablakon, hol világot lát, ha csak lehet, be fog kukkantani, s azonnal el is indult a legszélső ház felé, hol világot látá.

E vakolatlan s összeomlott tetejü kisdud háznak szük ablaka ki vala törve; itt néze be legelőször Marczit s egy vörösen lobogó méces világnál két koldust látott. Az egyik a helység koldusbirája vala, kinek kötelessége volt idegen kéregetőket a faluból kiparancsolni, hogy a helység szegényei elől az alamizsnát el ne ragadják; a másik idegen koldus volt; s az asztalra kirakott különféle alamizsnákon ingerült kedéllyel gyűlölködtek és pörlekedtek; szavaikból pedig megérté Marczit, hogy a koldusbíró az idegennek megengedé a házalást, azon feltétellel, hogy estve a nyert alamizsnát vele megosztaná; de a koldusbíró nem hitt az idegennek s kevéslé a részletet. „Ugy ám, barátom, mondá az idegen, tiz házat is bejár az ember, mig valamit adnak.” — „Hazudsz, semmiházi! rivalkodék reá a koldusbíró, itt bizony minden háznál adnak valamit; legfélyebb Csigor Mártonéknál nem, mert szegényeknek magoknak is elkelne!” Marton e szavak hallatára le vala forrázva; szégyenpir futá el arcáját, s alig tudott az ablak alól eltámolyogni, hogy ne halljon többé olly kemény ígéket.

Most által ment a tulsó sorra, talán harmadik házhoz, mellynek ablaka szinte világos vala; e ház előzugában az öreg Czibaki lakott, hajdanában takácsmester, most valóságos házi szegény, kit a helység tehetősbei tartának edellel s ruházattal; tiz éves unokája, a csintalan Miska gyerek horda neki egy fazékban az irgalom falatjait. Ennek ablakán tekinte be Marczit, s az öreg Czibakit látá az asztalnál ülni, s kerekfejü fekete fakanállal egy bögrében kotorazni, Miska pedig a patkán gugzsola; „Kitől hoztad ezt a híglet, te fattyú!” kiálta Czibaki boszusan a nagyokat asitozó Miskára. „Törvénybíró uraméktól, öreg apám” felelé egykedvűen az álomtól nyomatott fiu. „Ette volna meg maga törvénybíróné asszonyom; ha különbet nem tud kotyvasztani, illyet el se hozz tőle máskor; érted-e!?” hiszen ezt még Csigor Marczit éhes fiai sem ennék meg;” dörögé a haláttalan Czibaki, haragos tekintetet vetve Miskára. Marton e szavakra csaknem elszédüle; szégyen és boszú haragos lángokra gyuladtak lelkében; az utcza közepére tántorgott, ott megállá, s dardájához támasztva fejét, sokaig komorbús gondolatokban merengett. „Istenem, Istenem! így sohajta magában a többek között, tehát annyira elaljasodtam én már, hogy még a koldusok is gunyolódva emlegetik nevemet; ej, ej! ej! ej!” itt fejét csóváltatva tovább indula;

de akarhatja ellen egy forró könny csordult ki szeméből, és az anyaföldnek kebelére hullott; ez a könny pedig drága gyöngy vala, mert ez a könny a magabátérő lelki józanodás első könnye volt. —

E két szégyenvallás nem ijeszté vissza Mártont kezdett kalandjának folytatásától. At uteza közép táján világot vőn észre Voltaiék ablakában, oda sunnyoga tehát és benéze. A méceses a kályha vállán égett; a szobátér pedig magasra vala halmozva foszthatlan kukoriczával, mellynek tetejében ült egyedül Voltaiék legény fia Pista; a haz többi népei a tisztartónál valának fosztóba. És miként fosztott Pista? Jobb keze, melly pár napok előtt a szekérről ledültében kifeczamt, vastagon vala ruhákkal bekötözve s fekete kendőjével nyakába függesztve; baljával pedig fosztott, fogai segítségével hámozgatván le a kukoricza leveleit; majd azután a kifejtett csövet jobbja hóna alá szorítá s úgy törte le baljával a leveles csutkát róla; mind e mellett pedig Pista mellett az asztalon három négy piros cső, előtte pedig a földön nagy halom tisztára fosztott aranyszemű kukoricza sárgult. — Márton sokáig gyönyörködve nézte Pista munkáját, s midőn az ablak alól elkullogott, egy szemrehányó gondolat emelkedék lelkében, melly mintha sugta volna: „Látod Marcsi! Pista félkezét is dologra használja, és munkájának sikere vagyon; te pedig ép kezeid mellett henyélsz; hogyan várhatnál áldást az Istentől? ki Maga is mondá: „a ki nem munkálkodik, ne egyék;“ e gondolattal tovább ment, s elvivé magával a meggyőződést is, hogy nincs fogható legény Voltai Pistához az egész helységben. —

Márton az utezának alsó végeig haladt már, midőn észre vevé az ifju Harmatné ablakát tiszta fényvel világolni; ez ablak világának Csigor szinte megörült, mert ifju Harmatné a falu legszébb nőinek egyike lévén, Márton is örömmel legelteté csintalan szemeit a nő piros arczáján; az ablakhoz surrana tehát, hogy benézzon, s milly meglepő jelenetnek lőn tanuja. Az ablakhoz közel álló asztalon egy vánkoska fekvék, s e pillanatban hozá Harmat Juli három éves szőke kis leányát az asztalhoz, s a vánkosra térdelletté le a piczinykét, ki a falon függő képre fordítván szemeit, apró kis karjait imára emelé, s beszélni csak alig tudó nyelvvel versenként mondott kedves anyja után az estimának igéit e képen:

Anya. Oh édességes Jézusom!

Leány. Ó édességes Jézusom!

Anya. Oh Jézus kegyes királyom!

Leány. Ó Jézus-kegyesz-kijájom!

Anya. Kérlek mindenkor légy velem.

Leány. Kéllek — mindenkor légy veem.

Anya. S ez éjjel maradj mellettem.

Leány. Ez éje majadj mejettem.

Anya. Hogy gyarló testem nyugodjék;

Leány. Hogy gyajó tesztem nüdodjék.

Anya. De szívem el ne aludjék.

Leány. De szívem ej ne ajudjék.

Anya. Téged mindenkor láthasson;

Leány. Téded mindentol láthasszon,

Anya. S minden gonoszt távoztasson, Amen.

Leány. Minden donosz távozon. Amen.

Anya. Na most vess keresztet szépen!

Leány. Atyának, ész Fiúnak, ész Szent Lélek Isztennek nevében, Amen.

Ekkor Julis eláradván lelke örömeiben, kitörő heves indulattal karjaiba ragadá a kis leányt, elborita csókokkal, és sokféleképen nevezé őt mondván: „Oh kedves ragyogó csillagom, fénylő szentiványbogaram, édes kis virágom, aranyom, gyöngyöm, piczinyem, gyémántom, rubinkövem, gyönyörű kis rózsám, szegfűm, violám, liliomszalom, rozsmaringom, angyalom, galambom, ezüstöm, tubiczám, tulipánom, giliczém, kedves kis életem, vagyonom, jószágom, mennyországom, mindenem te!!“ — most az ajtó felé vivé őt, s fölemelé a szentelt víztartóhoz, a kis leányka pedig apró ujjaeskaival bele nyult, és a mint tudá, beszentelé magát szentelt vízzel, mit anyja is eselekvék, és azután lefekteté leánykáját az örző Angyalnak karjai közé csendes nyugalomra. Márton elérzékenyülve távozott el az új uteza felé, s gondolá magában: „Ime milly szép az ártatlanság az ur félelmével megkoszorúva! Teremtő szent Atyám! miként volna rajtam a te áldásod? én még sohasem intettem magzataimat az imádságra, s életemben csak egyszer sem tudakoztam még Lénától, ha tudják-e gyermekeim a Miatyánkot.“ — Márton szive búba merült itten, s feltevé magában, holnap azonnal megkérdezni Lénát, valjon gyermekei lefektökben és felkeltökben szoknak-e imádkozni? —

Illyen gondolatok között általmene Csigor amaz utezába, melly Burgundiának nevezetik, és látá messziről világoskodni ablakait azon háznak, mellyben Vendel a napszámos és nője laknak vala. Csigor pedig gyűlölé Vendelt, mert az egész helység szereti vala őt; minthogy Vendel és nője híres és jó munkások valának; boldog vala az, ki őket napszámosul megnyerheté; maga a tisztartó is, valahányszor hajdujának a parancsot kiadá, hogy napszámosokat szerezzen, mindenkor utána kiáltá: „Jancsi te! ott legyen ám Vendel!“ Ez pedig azért vala, mert Vendel

nem csak minden nemü mezei munkálatot teljese-
sen értett, hanem lelkiismeretesen dolgozék is; ő
nem vala olyan, mint egyéb napszámosok, kik
csak akkor gyorsak és pontosak, midőn a föld-
nek ura mellettök áll; hanem ő minden munkát,
mellyhez állitják vala, úgy tekinté mint ön ma-
gáét, s a tulajdonos, kinél Vendel napszámosko-
dék, bizton láthat vala egyéb ügyei után. E Ven-
delnek ablakán leskelődék a mi Mártonunk, és
látja vala Vendelt nőjével az asztalnál ülni, előt-
tök egy bankóval tömött tárczát és egy teli zsaes-
kót állani, az asztalon pedig több apró halmok-
ban különemü pénzeket elosztva heverni. Ven-
del és nője heti keresményeiket számolgaták ösz-
ve; midőn pedig már rendben volnának, akkor
szóla Vendel az ő nőjéhez mondván: „Na édes
Katim! most tehát beszélj, mire vagyon szükség
szegény hazunknál? Kati vállat vonita, s őszinte
szemekkel Vendelre tekintvén, felele mondván:
„Tudja a jó Isten! kenyerünk van; lisztünk van;
zsíradékunk van; sónk van; főzelékünk van;
ruha Janesikának csak dömötöri vásárkor kell;
most tehát tudtommal sem mire sincs szükségünk!“
Ekkor Vendel letévé fejéről süvegét, homloka
felderüle a lelki örömtől, mint hegytető a
kelő napsugártól, — s emelkedett hangon így
szóla: „Adjunk tehát hálaát a teljes szent Há-
romság egy Istennek, ki kezeink munkáját aként
megáldotta, hogy midőn keresményünket jövő
napokra eltehetjük, szerény lakásunknál semmi
szükség nincsen! — most egy halom pénzt sepre
Kati elébe és így folytató szavait: édes Katim!
fogjad e pénzeeskét, és szolgáltass egy hálaadó
szent Misét a boldogságos Szűz tiszteletére; egy
pár viasz gyertyát ígértél a szenvedő Jézus oltá-
rára, vedd meg azt is; és ha egy pár garaska
fennmarad, nyujtsd a szegény vak Csertiknek, s
mondd neki, hogy imádkozzék érettünk!“ —
ekkor Vendel betakarita többi pénzeeskéjét, és
elvivé a ládába; Márton pedig elsunnyogott az
ablak alól, és így beszélgéte magában: „haszta-
lan rágalmazom Vendelt; ő nem lehet többé bol-
dogtalan; szereti őt a falu, mert munkás; szereti
az Isten is, mert hálaadó. En uram Istenem! Ven-
delt jó volna-e követnem!?”

A mint Márton illy tünődések között foly-
tatni akará utját, látá, hogy a szomszédban is
gyertyavilág lobog. „Ugyan mit eselekszik ily-
lyenkor az öreg Doromboziné?“ mondá ma-
gában Márton, és benéze az ablakon. Az öreg Do-
romboziné az asztalnál ült, s a rozsul égő gyer-
tyabélt igazgatá; szemközt ült neki fiatal, de öz-
vegy menyecske leánya Marcsa, ki pár hetek
előtt temette el hön szeretett férjét. Mindketten

sokaig varrogattak valamit; míg végre a me-
nyecske nyájas esenkedő hangon megszólala, s
meg megsimogatván anyjának redős homlokát,
hizelegve így könyörg vala: „Kedves édes jó a-
nyám! a Krisztus áldja meg! olyan éhes vagyok,
hogy alig látok miatta; adjon valamit ennem!“
A meglepetett anya fájdalmas tekintetet vetvén
leányára, felelé: „Galambom leányom; ha csak
kenyeret nem adok, bizony nem tudok egyébbel
szolgálni, még soha nem fogytam ki mindenem-
ből úgy, mint most; sem vendelyben, sem a lá-
dában; de csak egy homolyka turót sem vehet-
tem; édes apád ma reggel minden pénzt öszve-
szedett az utolsó krajezarig és elvivé; azt mondá,
hogy fejős tehenet akar venni, de még most sem
tért haza, én meg nem foghatom, hol késik olly
sokaig.“ Marcsa lehajtotta fejét és hallgatott; de
szívében keseregni látszék, s mint violak levelén
a deres harmat, úgy ragyogtak hosszú setét szem-
pilláin panaszkönyvei. Mártonna k úgy tetszék,
mintha kést döftek volna szívébe; de félt maga
felé fordítani lelki semeit; hanem okoskodék
magában mondván: „egyik házban öröm és bő-
ség, a másikban panasz és szükség, — valjon mi
lehet ennek az oka? — mire kopott subáján e-
gyet ránta vállával, s további eszmélkedés nél-
kül utját követé. —

Vala egy kurta csapház, végén amaz utca-
nak, mellyben Csigor Marton most sétálgat vala,
e csapházról utasítást és parancsot kapott Már-
tonunk a bírótól, hogy mindazokat, kik benne
kilencz óra eltelte után döszölnének, felelet terhe
alatt hazakergesse. Midőn azért e csapszék felé
közelednék Márton, hall vala messziről rendetle-
nül rikító dalok hangjait, minő a futásra támadt
lúd csoport gágló hangja szokott vala lenni; —
oda érvén pedig, benéze a csapház udvarfelőli ab-
lakán, és ime! az öreg Dorombozit láta ha-
rom betyár ivó társaival egy asztalnál ülni; fe-
jérlő lágy kenyér, sült csibe és gőzölgő tormás
hús mellett hatalmasan poharazni, s minden po-
hár ürülte mellett rekedt torokkal egy egy nótát
elriakcsolni. Dorombozi úvege épen kiurult; a
csaplárosné belépett, s Dorombozi a magasra e-
melt üres palaczkot felé nyujtván, így kiálta:
„Ni ni, koresmárosné, viragszalam! hozza csak
teli még egyszer ezt az úveget! — száraz már a
torkom, nem megy a nóta, hej pedig messze még
a reggel! — ni ni, koresmárosné, — semmi na;
se baj; csak hozza tele; ha elfogy a tehen ára,
elbirja még a buzás verem!“ és a bünös ivodalom
csaplárosnéja ördögi öröm mosolygással vevé ki
kezeiből az üres palaczkot. Mártonunk csak nem
kővé meredt bámultában; jobb keze remegni

kezde
vén g
gyalá
ön g
leány
Lénár
így c
sohaj
don h
mon r
E sza
senté
teren
dárda
vérig
és tar
lyok
mert
maga
váltá
rabka
gasso
holna
gyer
riszn
ottho
ébre
vébe
egy
nyá
egy
egés
lat,
öntu
rité
valj
tehá
lépé

gyo
esill
Ura
ne
önt
nyé
szár
ma
gya
ves
sze
ha
sze

kezdett, s akaratlanul nyomódott szívéhez. „Hah vén gonosztevő! mormogá magában Márton, — gyalázatos tettedben, mint tiszta tükörben látom ön gonoszágomat! azért éhezik hon menyecske leányod, mert te itt dorbélyozol; s azért éhezik Lénám és kedves kis fiaim, mert teljes éltemben így czimboráskodtam mint te; oh én bolond!” sohajta most Márton, öklével kopogtatva tulajdon homlokát; — de várj agglator, ha magamon már nem segíthetek, majd segíték rajtad!” E szavakra dühös lépésekkel ronta be Márton a sentés szobába, s a megdöbbsent vendégek előtt teremvén, haragos toppanással a padlóhoz üté dárdáját, szemei haraglámban égtek, s mérgében vérig harapott ajakkal így kiálta rájuk: „A bíró és tanács nevében parancsolom nektek éjjeli baglyok, hogy ezennel mindenki haza takarodjék, mert az óra tizre jár!” A czimborák megsunták magokat, de az ősz Dorombozi pajkos szavakkal váltá fel a dörgő parancsszót, s Márton egy darabka sülttel kínálá, Márton pedig felelé: „Hallgasson kend, vén filiszteus! jobb lesz azt a húst holnapra eltenni, ma ugyis szombat vagy: tegyen kend inkább egy darabka érett turót a tarisznyába, és szégyelje kend magát, mert van otthon éhes, a ki megeszi!” E szavak hihető felébreszték a lelkiismeret hangját Dorombozi szívében, mert igen elenyészett vidámsága, s még egy pohar bort kiürítvén, nyakába veté tarisznyáját, s érthetlen dörmögések között társaival együtt elillant. Mártonunk is kiment az utcára; egészen meg lón magával elégedve; azon gondolat, hogy jót eszelekedett, örömbé süllyeszté lelke öntudatát, s egy szerencsésebb jövő sugarát deríté föl elméjében; — most azonban nem tudá, vajon elutótte-e már a tizórát vagy nem? azért tehát fülei figyelmét a toronyra függesztvén, lassu lépésekkel befordula az új utcába.

Te Uram, ki az égnek kék öléből majd ragyogó napfény sugarában, majd a szelid hajnalcsillag inga rezgésében mosolyogsz felénk; — Te Uram! ki tövisekkel körzöd a liliumot, hogy le ne törje rabló kéz; s ki apró szemű harmattal öntözöd Jerikó rózsáját, hogy illatpora el ne enyészsen; — Te Uram! ki majd vakító tüzfénnyel ütöd ki nyergéből a lángkeblű Sault, hogy szándéka megváltozzék és éretted harczoljon; s majd ujjaiddal intesz a bűnös vámosnak, s angyalinal égibb hangon mondod neki: Máté kövess! — Te Uram! szólj, ah szólj még csak egyszer Mártonhoz, és bizony mondom, megtér! és ha Te akarod, meggyógyul ő, és üdvössége lesz eneki és házanak. (Folyt. köv.)

HAZAI TUDÓSÍTÁSOK.

Pest, nov. 18-án. A Jó és olcsó könyvkiadó társulat f. hó 3-án gr. Károlyi István ömlának elnökléte alatt tartotta havi választmányi ülését. Legtöbbnyire belügyek lőnek tárgyalva. A nagy közönséget érdeklő pontok közül e következőket említjük: Társulati számvévo bemutatta az 1851. ügynöki és 1851. és 1852-ik évi pénztár számadásokra vonatkozó észrevételeket, mellyek a választmány által jóváhagyattak. Ez alkalommal az illető ügynök ur a maga részére visszajáró 24 pfról lemondván, ez összeget a föltétellel engedte a választmány rendelkezésére, hogy ezen összeg egy a magyar egyházi történetből veendő jó novelláért jutalomdíjúl kiszolgáltassék. — Az ügynöki és pénztárnoki számvitel rendét kidolgozó bizottmányhoz pótolagosan társulati igazgató, pénztárnok s ügynök urak kiküldettek. — A „Családi Lapok” szerkesztésével ft. elnökhelyettes előterjesztésére tek. Ney Ferencz ur határozottatott megbizandónak akként, hogy szerkesztői tiszteletdíjúl a társulattól 500 pftot kapjon, más 500 pengő forint pedig az írók díjazására, elnöki utalványozás mellett, fordítottassék. A szükséges szerződés megkötése ft. elnökhelyettes urra bízott. Melly alkalommal elnök ő mlga a társulat irányában több ízben kitüntetett nagylelkűségét ujjolag az által bizonyította be, hogy a szerkesztői tiszteletdíjhoz évenkénti 400 pengő forintot kegyesen felajánlani méltóztatott, mit a választmány mély hálával fogadott. Kapesolatosan e tárgygyal értesíté ft. elnökhelyettes ura választmányt, hogy bibornok-primás és esztergomi érsek ő főmagassága a társulatnak kegyelmes védnöke ugyanezen célra 100 pftot kegyesen ajánlani méltóztatott — Felolvastattak több rendbeli t. cz. írók levelei, mellyekben irodalmi közreműködéseiket a társaságnak készszívesen felajánlják, mit a választmány örvendetes tudomásul vett. — Ft. elnökhelyettes jelenti, hogy Németh György cz. püspök s esztergomi kanonok ő mlga a 100 ftnyi tőkének lefizetése mellett, az alapító tagok sorába lépett. — Bemuttatott az 1853-dik évi augusztus hóban tartott nagygyülésnek nyomatásban megjelent jegyzőkönyve, valamint Silvio Pelliconak „Az emberi kötelességek” czimű könyvének Császár Ferencz által készített magyar fordítása, melly munkák a t. részvényes uraknak részvénydíj fejében fognak kiszolgáltatni. — Ft. elnökhelyettes által szóba hozatván a némely püspöki városokban, u. m. Egerben, Pécsen, Esztergomban létező egyházi nyomdák pártolása, a választmány teljes készsége fejézte ki az iránt, hogy tekintetbe vévén a helybeli nyomdák rendkívüli drágaságát, a vidéki egyházi nyomdákat adandó alkalommal igénybe veendi.

A „Budapesti Hirlap” nem rég Jolsvárol egy tudósítást kapott, melly távolabb körökben is figyelemre méltó: „Itt e tájon igen sok remegő kedélyűek vannak, kiket azon aggodalom nyugtalanít, hogy Magyarország magash fekvésű vidékei alig kerülhetendik ki az éhséget, s kik épen ezért, a szesznek gabnából égetése iránt tiltalmat, mint a legjobb eszközt a fenyegető baj ellen, örrömmel üdvözlik és magasztalják. Tagadni nem lehet, hogy az évszakok rendtelensége nem egy nyomort idézett elő ez évben is, de a fenyegető éhségnek felső Ma-

gyarország nem egy községében nem kevésbé a parasz-
tok gondatlansága és iszákossága is oka.

A pálinka vagy gabnából, vagy burgonyából éget-
tetik, ezt a közönséges ember issza, vagy rizsből, s ekkor
aragnak, vagy szörpből készítik, s ekkor rhumnak neve-
zik, és inkább előkelők iszák. Ezek hevitő vagy szesz-
es italok, mert azokban csak szesz rejlik. Meg vannak en-
gedve a természetes italok: víz és tej; s a forrt italok:
mint a bor és sör, ezekben is van erő.

A világ sok ezredeig fenállt, a nélkül, hogy az em-
berek mindez italokat itták volna, várakat építettek a
legnagyobb fáradsággal, a legmeredekebb magasságokon
és hegyeken, a nélkül, hogy e munkára pálinkával ed-
zették volna magokat. Murány vára romai hirdetik ez
igazságot, de szavai a pusztában elhangzanak. Miután a
szesz-italokat égetni megtanulták, csak gyógyszer-
rakban orvosággal használták azokat, s csak a betegeknek
rendelék meg; mert tulajdonkép orvoságs nem közön-
séges ital. Az utolsó 70 év alatt a népnél kiszorították a
bort és sert, s fájdalom mindennapi italaivá lettek. Ezért
kerülnek most a háztartások annyi pénzbe. Ki naponként
egymaga vagy családjával 60 fillér arát iszik meg, az egy
év alatt 7 tallért 14 gr., 10 év alatt 75 tallért, s 100 ivő-
ért 30 év alatt 22,500 tallért költ; ki naponként egy ga-
rasért iszik, az évenként 15 tallért, 5 garast, 10 év alatt
150 tallért, s száz ivőért 30 év alatt 90,000 tallért költ.
S ez nem legesekélyebb oka annak, hogy most mindenütt
rosz időkről panaszkodnak.

Sumjatz falu a királyhegy tövében, mellynek lakos-
száma 2000, évenként kóburg-góthai hg ő fuge vashutái-
ban 80,000 frot keres; Polhora falu a nagyszerű kamarai
olvasztó-kemence közelében a Gomórról Besztercezbá-
nyára vezető uton talán még többet keres, és mégis mind-
két községben egy pár mérsékelt családapát kivéve, sem-
mely egyebet nem láthatni, mint nyomort. A parasztnak
semmi sürgetősb dolga nincs, mint a keserű keresmény-
nyel a korsomába sietni, egész keresete az uradalmi pénz-
tárba foly vissza, a szükség ajtón ablakon kinéz, marhája
alig mász, a gyermekek mezitláb söt félmeztelenen mint
hottentották, iskolai tanítás nélkül futkosnak az utcákon.
Ambár több megyei főnökök igen helyesen a 2 fton feőli
koresmai hitelt eltöltötték, azonban úgy látszik, e rende-
letek legujabb időben ismét feledésbe kezdenek menni.

De a pálinka nem csak olyan méreg, melly a nép jó-
létén rágódik, hanem fájdalom! egészségén is. Annál, ki
sokat iszik, ez nagyon szembeötölő; de olyannál is, ki csak
keveset iszik, nem marad el a káros hatás. A természet-
buvárok igen jól tudják, hogy a szesz, melly a pálinká-
ban van, lassu méregként hat, hogy a vért megégeti, a
tüdőt és életet megrontja. Ha 10 ember 20 éves korától
fogva naponként csak egy pohár pálinkát iszik meg, ugy
8 közülük 10 évvel előbb hal meg, mintha semmi pálin-
kát sem ittak volna. Sok száz orvos megvizsgálta ezt, s
egész határozottsággal kinyilatkoztatják, hogy a pálinka
nem lesz vérré és hussá, tehát nem erősít, hanem csak
tüzel; hogy tehát az egészségre nézve nélkülözhető és
káros, és sok betegségek oka. Megtámadja az idegeket,
ezért tántorognak és reszketnek az ivók, érzekeik meg-
tompulnak, elme és élecz kivesz belőlük, s végre meg is
háborodnak. Megvizsgálták a tébolydákat, majdnem min-
den 7-ket a pálinka viute oda. Az embert mindig rosszabbá
teszi, visszavonás és zenebona a házasi életben, verekedés,
perek, gyűlölet, ellenségeskedés, korhelykedés, játék, do-
logtalanság, mind abból erednek, s senki sem tagadhatja,

hogy a pálinkaivás szokásának növekedése óta a bűnök
is: öngyilkosság, törvénytelen gyermekek stb. szaporod-
tak. —

A pokoli italtól tartozkodó egyletek, mellyeket több-
nyire lelkészek és tanítók alapítottak, nehézségekre, aka-
dályokra találtak, és csak igen csekély támogatásban ré-
szesültek, s már többnyire megszűntek s a gyom mérge
bujában burjánzik mint bármikor. Valóban csak cél-
szerű lenne, az egyházra és tanodára a hasznossági elvet
alkalmazni oly időben, mint a miénk, midőn a pálinka a
közönséges ember küzködésének és törekvésének célja.
Az iskolának és egyháznak nagy befolyása van a népre,
hogy az erényesebb, engedelmesebb, tevékenyebb, erköl-
cösebb legyen. Csak önszalódás, álom, ha azt hisszük,
mikép népünk iskolai képzés és nevelés nélkül magasb
erkölcsi álláspontot foglalhat el. Ha a papság és az ér-
demteljes tanítói osztály jobban pártoltatnék, a korhely-
ség, iszákosság, szegénység azon mértékben kivésznek,
a mint most sok helyen ijesztőleg gyarapodnak. Az oly
embert sajnálni lehet, ki minden üdvöt csak a börtönök-
től és javító-házaktól remél.

A mérsékleti egyletek alapítóinak nem egy fenye-
getést kelle a pálinkaégető házak tulajdonosaitól tapasztal-
niok; senki sem volt, ki pártjokat fogta volna. S mégis
minden oldalról ismétlik a panaszt, hogy a városokban
ugy mint a vidéken az iszákosság és erkölestelenség foly-
vást terjed, és hogy illy módon a nép szívében olyan mé-
tely fészkel meg magát, melly évről évre emésztebben
terjed, s mellynek következményei megszámlálhatlanok.

Igy olyan baj emészti népünk esontvelejét, mellynek
sok ezren áldozatul esnek, s ha valahol, valóban itt na-
gyobb figyelem és nyugodt s erélyes beavatkozás szük-
séges. Oly nemzedék nő fel, hogy Isten legyen neki ir-
galmas! Gyermekek, kik 10—12 éves korukban pálinkát
isznak, dohányoznak — nemzedék, melly testben és lé-
lekben mindinkább elesemévesz, s az államnak méltó pol-
gárokat nem ígérhet. Quod Deus bene vertat!

Katholikus hitélet.

LV.

S z e n t e s, nov. 17. Isten a megmondhatója, milly
nagy örömet érez szívem, ha a kath. hitélet ébredését sőt
virágzását tapasztalom egy, vagy más helyen; ha azt lá-
tom, hogy a hívek sz. egyházuk iránt mélyen érezni tud-
nak, és Isten kegyelmével arra törekcsenek, hogy ne csak
névszerint legyenek katolikusok, hanem tetteik és álta-
tok mutassa azt, hogy egész lelkök Jézus szeretetétől van
áthatva. Adja is az Isten, hogy naponként bővebben ter-
jedvén el a kegyelem áldása a hívek szívei fölött, ne le-
gyen oka szeretett Anyaszentegyházunknak keseregni
közönyös és hithideg fiaim. Az anyaszentegyház jobb nap-
jainak előkészítésére, és a hitélet fölbresztésére mennyire
közremunkálnak a Mária-társulatok, lelki örömmel tap-
pasztalja az egyház minden hű fia. Nálunk Szentesen, a
pár év előtt megalakult Mária-társulat, nem csak hogy
virágzik, 600-nál több tagot számlálván, hanem áldásos
gyümölcsöket is hoz. — Illy nagy városban, és annyi
más vallásnak között elsőtört katolikusokra nézve milly
áldást hoz e társulat, mindenkéi elgondolhatja. Ez által
gyakoribb érintkezésbe jönnek egymással a hívek; köl-
csönösen buzdítatnak a jámbor életre, ajtatosságra és tö-

keletességre, egymás ajtatosságán föllekesednek, egymást intik és oktatják, jó könyveket olvasnak, és egymás buzgóságától fölmelegítve, sok üdvös elhatározásokat tesznek. Így nem rég elhatározták: hogy azon megholtaknak, kiknek illendő és keresztényi eltakarításáról ki sem gondoskodand, mind testéről, mind lelkéről ők fognak keresztényi szeretettel gondoskodni. De Istennél vannak följegyezve az élet könyvében mind azon lelki jók, melyeket a társulat keletkezése óta a B. Szűz pártfogása és esedezése által eszközölt. Sőt nem is említem azt sem: hogy e társulat tagjai közül egyesek, nagylelkű bőkezűséggel százakra menő áldozatokat tettek Isten egyháza fölekesítésére; csak azt akarom megírni más atyáinkéinak lelkiépülésére és buzdítására, hogy legközelebb is a szentesi Mária-társulat adomány föltéréiből egy szép vilaszín miseruhát, szentelt vízmedenczét szentelővel és egy szép mivű szentségtartót a betegek számára ajándékozott a templomnak. Isten áldása szálljon ezekért az ajtatos Mária-társulatra. Gyümölcséből ismerni meg a fat, tetteiről a katholicust. Egyesüljünk mi a hit, reményesség és szeretetben a Boldogságos Szűz Anya kegyelmes szárnyai alatt, hogy Isten dicsőségének terjesztésére és szent hitünk felviragztatására mentől több jót tehesünk. Isten malasztja orkódjék minden Mária-társulati tagok lelkében!

Gy. A.

LVI.

Pest, nov. 20-án 1853. Pest városa lakosaira ma a lelki s testi kegyelmeknek egy új napja derult fel. Ugyanis mai nap vezettettek be lakásukra a paulai sz. Vincze által alapított „Irgalmas szüzek”, Magyarország főmagassága herceg-primása Scitovszky Ker. János ő eminenciája által. Reggeli 10 órakor már nem csak a sz. Theresiához czimzett templom, hanem a szomszéd tczák s térek nagysokasága népség által voltak ellepve. kik mind látni ohajták azon jámbor szüzeket, kik lemondva a rokonság s a családi élet minden örömeiről, távol vidékekről, (az egyik Tirolból, a másik Karinthiából, egy Csehországból, egy a Rajna vidékéről, egyik pedig Franciaországból való) jöttek Pestre, hogy itt szép nevűkhöz illoleg, az irgalom testi s lelki cselekedeteit gyakorolják. — Az ünnepélyes sz. mise áldozatot herceg-primás ő eminentiája mutatta be a Mindenhatóknak, mely alatt az Ur asztalához járultak a keresztény szeretet e hősei, Annál keresvén erőt s kitartást nehéz pályájukhoz, ki minden való szeretetnek kiapadhatlan forrása — Jézusnál. Sz. mise után ő eminentiája beszédet intézett a templomot megtöltő hívekhez, aiai szózatot szeretetükbe, bizalmukba ajánlván az egyház ez új csemetéjét Pesten, melyből a legnagyobb haszon ugyis Pest lakosaira hárommol vissza, miután e jámbor szüzek fe adata: jámbor s hű nőcselédék képzése, arva leányok nevelése, s a női munkákban oktatása, továbbá a városi betegek ápolása nappal saját házaikban. Ugyanek az jámbor szüzek egy ispotalyt is fognak nyitni, mihelyt ezt anyagi erejük megengedi. Felolvastatott továbbá az alapító oklevel, melyben ő eminentiája tudatja mindenkivel, a kit illet, hogy már b. e. elődjének Kopácsi Józe f primás s esztergomi érseknek legfőbb ohajtása volt az irgalmas szüzeket Pestre behozni; azonban közbejött halála s az idők mostohasága e jámbor terv kivitelet megakasztották. Most azonban ő eminentiájának jutott az öröm, boldogult elődje emberbaráti czélzatait végrehajtani, s hogy ez lehetséges

lett, leginkább ő es. kir. Apostoli Felségének köszönhető, ki egy jótékony czélokra szánt összegből 30,000 forintot a pesti irgalmas szüzek intézetének utalványozni kegyeskedett. A Sz. Lélek ünnepélyes segítségül hívása után a menet megindult a templomból az irgalmas nénék lakása felé, hová a városi népség is megszámlálhatlan sokaságban özönlött.

A hazi kápolnában ünnepélyes „Te Deum” énekeltetett, melynek végével a helytartó tanács pesti kerületi alelnöke, m. August Antal ur kitünő beszédben ő eminenciájának a főváros lakóinak nevében megköszönte főpásztori lángbuzgalmának ezen új bizonyítékát, melyből a város lakóira olly nagy áldás fog háromlani. Üdvözölte egyszer-mind a jámbor szüzeket Pest lakóinak nevében, s nekik az égből áldást, erőt kívánt emberbaráti, de nehéz hivatásukban. Emelte az egész ünnepély fényét ő es. kir. felségének Hildegard e herezegasszonyok magas jeleniété, kit a testvér főváros lakói mindenütt tisztelettel látják, hol arról van szó, hogy a szenvedő emberiség szeméből egy köny törültsék. — Lebegjen Paulai sz. Vincze szelleme nemeskeblű intézményének ez új csemetéjén, miszerint ebből, mint egy gyúponból az égből származó s oda ismét visszatörökő tiszta keresztényi szeretet a pesti hívek sziveit mindig tágasabb s tágasabb körökben felgyulassza, s a nyomor s inség és az ezekből gyakran származó erkölcsi romlottság szűkebb s szűkebb körbe szoruljon!

LVII.

Pest, nov. 21. 1853. Az Ur Jézus jött keresni és üdvözíteni Keresni a tévelygőket s visszavezetni őket oda, honnan elszakadtak — az Istenhez. Hazánk bíboros főpásztor e érte sziveben azon szeretetet, mely a katholicus anyaszentegyházat élte. Érte s tetteivel nyilvánítá azt. Ma van vége azon missiónak, melyről az előbbi számban szó volt, melyet t. i. hazánk főpásztor e a börtönökben bűnhődő rabok számára a szent Rókusról nevezett kórház templomában rendezett. Hála a Mindenhatóknak, ki szent malasztjával olly üdvös tettekre segíté őt, s hála a buzgó szent Ferenc-rendi Tóth Károly, Bády Valér, Acs Benjamin, Dank Agap atyáknak, kik a rajuk bizott hivataluknak olly szentül megfeleleltek! A mint mondtam, ma van vége a rabok számára tartott lelkigyakorlatoknak. Nem szölok itt az egész ajtatosság alatt tapasztalt komoly magabizáltságról; nem a könnyekről, melyek a bűnbánók arcáiról lehullottak; nem a mély fohászokról, melyek a törődött keblekből az egek Urahoz felszállottak — hallgatok minderről, én csak a ma tapasztaltakra szoritkozom. Reggeli nyolcz óra van. A templom egészen tele. 330 lélek várakozik itt ama percze, melyben Istenével egyesüljön, sköztök 106, hogy a püspök által a Szentleket is elvegye. Beharangoznak . . . bíboros főpásztorunk belép a szentegyházba, megszólal az orgona, ujra csend. Dank Agap atya a szentferencziek buzgó főnöke lép a szószékere, bucsúszavát mondani el a penitenciatartas szentsége által bűneikből kitisztult atyáinknak. A szent beszéd hatását eléggé kimutatta a sürü könnyhullatás, mi végre hangos zokogásban tört ki. Végre mindyájan megújították keresztégi fogadásaikat, engedelmisséget esküdtek az Istennek, az anyaszentegyháznak, minden előjárónak. A szent beszéd, a nyelvkülönbség miatt, először magyar, aztán német nyelven tartatott. A szentbeszéd végeztével az oltárhoz járult bíboros főpásztorunk s bemutata a vér-

ontás nélküli áldozatot a kiengesztelt Istenségnek. Sz. mise után kiosztá az Ur testét a templom hosszában két részről térdelő rabsergeknek. . . Oh! mi jól érezhető akkor magát sok, midőn lánczaitól, testi s lelki lánczaitól szabadon a dicsőség királyát szívébe fogadhatta! Lányok, asszonyok, férfiak és ifjak, mind magokhoz vették az Isten bárányát, ki elveszi a világ bűneit. Áldozás után újra az oltárhoz járult a főpásztor, s velős beszédet tartott a szerencsétleneknek az engedelmségről. Az engedetlenség minden rosznak az oka, mondá ő, s ezt az ő testamentomból vett példákkal eléggé bebizonyítván, az új testamentomból csak azt említé, hogy az engedetlenséket maga Jézus is megsirató. . . s ekkor a kegyes főpásztor szeméből is legördült egy-két részvevő könnyesepp. Ezután a Bérmlás szentségét adá föl ő magassága, mialatt az orgona szólt s a „Jöj el Szentlélek“ énekelte. A fáradhatlan szerzetes atyák pedig missioi s bérmlási emlékeket és imakönyveket osztogattak ki. Végre atyai áldását adván ő magassága, a juhait igazán szerető kegyes főpásztor, — az ajtatosságnak ezen kő-templomban vége lön, de hisszük, hogy a Szentléleknek most felkent és megtisztult élő templomaiban, az Istennel kibékült raboknak szívében nem lesz annak vége soha, míg élnek. S azért kérjük mi is a mindenható Istent, Jézus Krisztust és szent Anyját, a bűnösök menedékét. A missio gyümölcsei közé tartozik négy héber s két protestans vallásnak megtérése is.

Különfélék.

Imint jelent meg: „A jó s olcsó könyvkiadó társulat 1853-ik évi aug. 27-dikén tartott Közgyűlésének Jegyzőkönyve.“ E füzetke magában foglalja mindazon hivatalos beszédeket, előterjesztéseket s számadoásokat, mellyek az említett közgyűlés alkalmával felhozattak. Ára 6 kr. p. A társulati t. cz. tagoknak részvény fejében fog kiadatni.

Pécsett a normaliskolai, szorgalmas termékeny tollu tanártól, Szombathy Ignác urtól közelebb következő hasznos iskolai kézikönyvek jelentek meg: „Magyarország földrajza,“ toldalékkal a Szerbvajdaság és Temesi bánóság leírásával. Az új szervezet szerint népiskolák számára. Ára 6 pgő kr. — „Vezérfonal a magyar és ausztriai történelem tanulásához“ gyermekek számára. Ára 6 pkr. — Az ausztriai birodalom földrajza és történelme.“ A tanuló ifjuság használatára. 8-ad rétet 164 lap. Ára kötetlenül 24 kr. Kemény kötéssel 30 pkr. Ez utóbbi munka mélt. Ránolder János, veszprémi püspök urnak van mély tisztelettel ajánlva, ugymint, ki a nyomtatási költséget a szerzőnek nagylelkűen megajánlani kegyeskedett. Szerző ur e munkával a realtanodák igényeit tartá szem előtt; de a gymnasiumok s tanítóképezdek szükségét sem mellőzte el; az egész munka folytan pedig a birodalom s főkép Magyarország új szervezetét figyelemmel kísérte.

A magas es. kir. közoktatási ministerium meggyőződött arról, hogy Pesten az angol kisasszonyok intézeté-

ben leánytanítónők számára mielőbb neveléstani felolvasások rendeztessenek. A budai kerületi tanhatóság most foglalkodik a szükséges előkészülettel, s tán már a jövő évben e korszerű intézet meg fog nyitathatni.

Carolina Augusta esászárné ő felsége az elpusztított nagyenyedi catholicus templom felépítésére 1000 p. forintot ajándékozott.

Társulati új tagok. A pécsi kerületből: T. cz. Schermann Jakab kereskedő ur. T. cz. Aronfy Alajos ur, szabómester. Kalocsai megyéből: T. cz. Ugróczy József urad. magtárnok. T. cz. Boromisza József, uradalmi ispány. A szombathelyi megyéből: Nt. Dese Ferencz ur, salomvári plebános. Nt. Biricz Simon ur, német sz. gróthi pleb.

Cserey Mihály magyar historiájában, a Nemzeti könyvtár kiadásában 226. lapon, az 1692-ik esztendőből következő borzasztó eset közöltetik. Szórol szóra így hangzik: „Mindenek felett szörnyű csodát tón az igaz itéletű Isten Lengyelországban; közel Krakkó városához lakván egy gazdag lengyel ur, számtalan ménese, marhája vala, kikben gyönyörködött; a dög beléjek esik, elhullnak. Kimenvén az ur majorjába, elbusulván anny marháiban esett kárán, felemelvé kezét az ég felé s azt mondja, mellyet irtózás nélkül nem irhatok: „Ha megitted Isten ezeket az én marháimat, edd meg a többit is, a ki megmaradott.“ Átkozott gonosz szók, mindjárt azon helyben kutyává változék, csak a feje marada emberi formán, s a megdöglött marhát maga megette napról napra, azután maga is ugy hala meg. A képét szerte széjjel behozták vala Erdélyben, s nagy rettegéssel néztük. Bár példa legyen minden embernek, hogy becsülje meg a menynek földnek teremtő Istenét.“ (Cserey Mihály historiája. Nemzeti könyvtár kiadása, 226. lapon.)

Csöd tanítói állomásra. Hold-Mező-Vásárhely kath. közönsége egy megürült és egy ujonan állítandó tanítói állomásra csödöt hirdet. A tanítók fizetése szabad lakáson kívül 250 pft lészen. Az első évet kötelezetnek próbaévül kitölteni, s csak azután, ha azt dícséretesen kiállották vétetnek föl a rendes tanítók sorába. Ezen állomásokat elnyerni ohajtók rendes képezdei oklevéllel s egyéb szükséges bizonyítványokkal ellátva; jelentsék magokat f. é. november 24-én alólirotnál. Előbbség azoknak adatik, kik magokat a német nyelvben alaposan jártasoknak igazolják.

Kelt Hold-Mező-Vásárhelyen octob. 29-én 1853.

Gróf Vecsey Sándor,
apát, plebános és iskolai igazgató.

Kegyes adományok: A sz. gyermekség társulatának; a hahóti tagok 2 ft. p. A nagyvárad elemi iskolába járó növendékek, mint társulati tagok 3 ft. 16 kr. p. A pápóczy és sz. Miklósfai rózsafüzéri imatársak, és hívek 8 ft 10 kr. A középafrikai missiora: A pápóczy és sz. Miklósfai rózsafüzéri imatársak és hívek 8 ft. 10 kr. pp. Csehimentsenti plebániából 1 ft. 30 kr. p. Ugyanaz a jerusálemi sz. sirra: 1 ft. 30 kr. p.

Kiadja „a jó és olcsó könyvkiadó társulat,“ szerkesztő BLÜMELHUBER FERENCZ.

Pesten 1853. Nyomtatja LUKÁCS LÁSZLÓ és TÁRSA, országut, 6. sz.